

RESSÒ DE LA PARAULA

Ens preguntem des d'on, des de quina situació, comencem a escoltar els missatges d'esperança propis d'Advent.

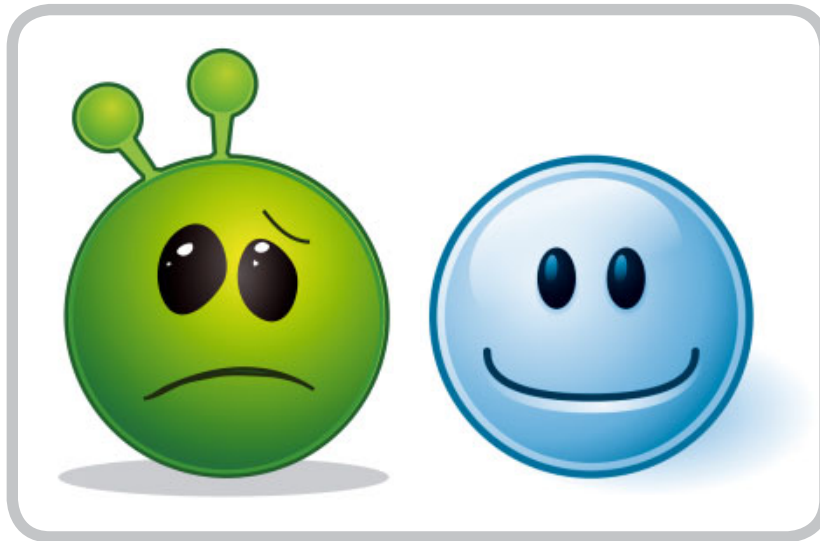
Parlàvem de «la societat del cansament», com aquella societat deprimida i derrotada, que és víctima de l'obsessió pel rendiment. Sense deixar d'observar-la amb amor i respecte, també podem detectar altres trets de la nostra societat, com «la decepció» i «l'avorriment».

Parlem de la societat decebuda o fins i tot enfurismada. Si el cansament era una malaltia que matava per excés, com una indigestió, o com un càncer en el qual les cèl·lules creixen incontroladament, el desengany vindria a ser una malaltia que corroeix, que degrada, com dirien els metges, com una necrosi, on les cèl·lules van morint a poc a poc. És curiós que ambdues malalties socials produeixin el mateix efecte: la tristesa, el derrotisme, la depressió.

D'on ens ve la decepció? Es parla molt de la decepció que sofreix la gent davant la classe política. Si aquest fet és veritat, l'assumpte resulta greu i preocupant.

Cal advertir, tanmateix, que parlar dels polítics com a «classe», com una mena de grup marcat per una mateixa manera d'actuar, no seria del tot just. A la fi, els polítics són com qualsevol de nosaltres, són producte de la nostra mateixa societat: en tot cas, haurem de reconèixer el desengany de nosaltres mateixos. Com aquell

Advent en una societat decebuda

que va dir, sota la impressió d'haver constatat la crueltat i la degradació extrema que els humans som capaços de provocar: «me'n vaig d'aquesta humanitat i d'aquesta història».

Això sí, allò propi del polític, que justificaria la nostra decepció i fins i tot la nostra indignació, és que gran part de les nostres vides estan a les seves mans, perquè nosaltres els hem fet aquest encàrrec. Llavors, si es manifesta la incompetència del polític o el motiu principal o únic del seu treball és la satisfacció del seu afany de

poder o l'enriquiment, imposar la seva ideologia o destruir l'adversari, la decepció estarà plenament justificada.

Els polítics o la política en general no és l'única font de decepció. El sentiment de decepció és freqüent en el consum, en les relacions personals, d'amistat, de companys, fins i tot de família; al món professional, a l'esport, en les ideologies... sempre que hem abocat il·lusions en persones o coses, que en un moment donat no han complert les nostres expectatives.

Decepció, indignació i ràbia, són un mateix sentiment, que creix a mesura que la realitat no respon als desitjos.

Convé que revisem si demanem a la realitat, quelcom que la realitat, les coses o les persones, no poden donar. De tant en tant em ve a la memòria una imatge, terrible per a un nen, que vaig observar quan jo ho era. Un carreter, enfurit per la ira, entre crits i blasfèmies, assotava amb el fuet un cavall, que no aconseguia pujar una costa molt dreta arrossegant el carro ple a vessar de grava. L'animal sagnava per l'esquena i treia bromera per la boca. No podia desviar la mirada d'aquell espectacle. Era per pensar que si el carreter, acceptant la limitació del pobre animal, hagués buidat la meitat de la grava, hauria pogut pujar, per a després baixar a recollir l'altra meitat.

L'Advent és temps de l'esperança serena. No d'ambicions, d'il·lusions entusiastes, desitjos i projectes. L'esperança que va suscitar Déu al poble d'Israel, i vol despertar entre nosaltres, accepta senzillament els límits de la realitat, de les coses, les idees, les persones, de nosaltres mateixos.

El fet que Déu compti amb les nostres mans, no vol dir que la història i el futur no estiguin sempre i indefectiblement a les seves.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Advent, fer créixer l'esperança

Arriba l'Advent. Un any més escoltem promeses i cantem esperances. L'esperança és «la nena petita que es lleva cada matí», com escriu Charles Péguy.

Què ens porta l'esperança?

- Aprendre a somriure. Sense esperança malaltejaríem de trist, perdriem la nostra condició d'infants i acabaríem essent una càrrega insuportable els uns pels altres.
- Aprendre a somniar. Sense esperança seriem avorrits: sempre els mateixos objectius, els mateixos

camins, els mateixos costums. Sense esperança s'acabarien els poemes i els profetes.

- Aprendre a lluitar. Sense esperança fugiríem davant qualsevol amenaça i ens enfonsarien davant qualsevol dificultat. Una persona desesperada és una persona derrotada.
- Aprendre a resar. Conscients de la nostra debilitat, l'esperança ens convida a mirar amunt. La nostra confiança no es fonamenta en les nostres pròpies forces i talents, sinó en les paraules i les promeses de Déu.

- Aprendre a viure. Viure no és subsistir. Sense esperança la vida és rutinària, encara que es visquin molts anys. No és qüestió de posar anys a la vida sinó vida als anys. Sense esperança, la vida és una càrrega i un càstig. El rebedor de l'infern, on desconeixen l'esperança.
- L'esperança és una llavor. Recordo aquella paràbola: un jove arriba a una ciutat meravellosa i troba uns grans magatzems amb un rètol temptador: «Aquí venem de tot». Entra, decidit, i demana:

—Poseu-me, si us plau, una medicina contra el càncer, l'acabament de totes les guerres i violències, pau i unió en les famílies, que els pares tinguin temps de jugar amb els seus fills...

Un jove botiguer el va interrompre: —Perdó, no t'equivoquis, aquí venem de tot però en llavors que tu has de regar i fer créixer.

Advent, fer créixer l'esperança.

Ramon Sàrries
Bibliista

ECO DE LA PALABRA

Adviento en una sociedad decepcionada

Nos preguntamos desde dónde, desde qué situación, comenzamos a escuchar los mensajes de esperanza propios de Adviento.

Hablábamos de «la sociedad del cansancio», como aquella sociedad deprimida y derrotada, que es víctima de la obsesión por el rendimiento. Sin dejar de observarla con amor y respeto, también podemos detectar otros rasgos de nuestra sociedad, como «la decepción» y «el aburrimiento».

Hablamos de la sociedad decepcionada o incluso enfurecida. Si el cansancio era una enfermedad que mataba por exceso, como una indigestión, o como un cáncer en el que las células crecen incontroladamente, el desengaño vendría a ser una enfermedad que corroe, que degrada, como dirían los médicos, como una necrosis, en la que las células van muriendo poco a poco. Es curioso que ambas enfermedades sociales produzcan el mismo efecto: la tristeza, el derrotismo, la depresión.

¿De dónde nos viene la decepción? Se habla mucho de la decepción que sufre la gente ante la clase política. Si este hecho es verdadero, el asunto resulta grave y preocupante.

Hay que advertir, sin embargo, que hablar de los políticos como «clase», como una especie de grupo marcado por una misma manera de actuar, no sería del todo justo. Al fin y al cabo, los políticos son como cualquiera de nosotros, son producto de nuestra misma sociedad: en todo caso, tendremos que reconocer el desengaño de nosotros mismos. Como aquél que dijo, bajo la impresión de haber constatado la crueldad y la degradación extrema que los humanos somos capaces de provocar: «me bajo de esta humanidad y de esta historia».

Eso sí, lo propio del político, que justificaría nuestra decepción e incluso nuestra indignación, es que gran parte de nuestras vidas están en sus manos, porque nosotros les hemos hecho ese encargo. Entonces, si se manifiesta la incompetencia del político o el motivo principal o único de su trabajo es la satisfacción de su afán de poder o el enriquecerse, imponer su ideología o destruir al adversario, la decepción estará plenamente justificada.

Los políticos o la política en general no es la única fuente de decepción. El sentimiento de decepción es frecuente en el consumo, en las relaciones personales, de amistad, de compañeros, incluso de familia; en el mundo profesional, en el deporte, en las ideologías... siempre que hemos volcado ilusiones en personas o cosas, que en un momento dado no han cumplido nuestras expectativas. Decepción, indignación y rabia son un mismo sentimiento, que crece a medida que la realidad no responde a los deseos.

Conviene que revisemos si pedimos a la realidad, lo que la realidad, las cosas o las personas, no pueden dar. Alguna vez me viene a la memoria una imagen, terrible para un niño, cuando yo lo era. Un carretero, enfurecido por la ira, entre gritos y blasfemias, azotaba con su látigo a un caballo, que no lograba subir una cuesta empinada arrastrando el carro repleto hasta arriba de graba. El animal chorreaba sangre por su espalda y espuma por la boca. No podía desviar la mirada de aquel espectáculo. Era para pensar que si el carretero, aceptando la limitación del pobre animal, hubiese vaciado la mitad de la grava, habría podido subir, para después bajar a recoger la otra mitad...

El Adviento es tiempo de la esperanza serena. No de ambiciones, de ilusiones entusiastas, deseos y proyectos. La esperanza que suscitó Dios en el pueblo de Israel, y quiere despertar entre nosotros, acepta sencillamente los límites de la realidad, de las cosas, las ideas, las personas, de nosotros mismos.

El hecho de que Dios cuente con nuestras manos, no quiere decir que la historia y el futuro no estén siempre e indefectiblemente en las suyas.

† Agustín Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Consell Pastoral Diocesà

El passat 12 de novembre, al matí, va tenir lloc a la Casa de l'Església la primera reunió del curs d'aquest òrgan consultiu del Bisbe. En aquesta ocasió, l'objectiu principal era entomar el segon any del Pla Pastoral que hi ha en marxa a la diòcesi. Per propiciar-ne el diàleg, el bisbe Agustí va plantejar als membres del Consell la següent pregunta: «De quina manera el que ha sorgit de tots

nosaltres pot tornar a nosaltres? La comunió interna». Aquesta qüestió fa referència al fet que, fruit de la reflexió realitzada l'any del 10è aniversari, nosaltres mateixos, Església diocesana, vam generar uns objectius, plasmats en el Pla Pastoral, que ara hem d'aplicar, i també vol posar l'accent en la comunió, rostre de l'Església formada per germans que s'estimen.

Els Castellers de Vilafranca a Santa Maria de Foix

El dimecres 19 d'octubre, la colla dels Castellers de Vilafranca varen oferir a la Mare de Déu de Foix el trofeu per haver guanyat el XXVI Concurs de Castells de Tarragona, en una celebració litúrgica d'acció de gràcies. Durant l'acte va haver-hi uns parlaments de l'alcalde de Torrelles de Foix, del president de l'Associació Cívica del Santuari de Santa Maria de Foix i d'un membre de la colla dels Castellers de Vilafranca. També es varen aixecar alguns castells abans de l'inici de la celebració i un pilar de cinc dins l'església, acabant la festa amb un refrigeri per a tots els assistents i amb el desig de poder tornar dintre de dos anys.

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

Les obres de misericòrdia corporals i espirituals

En les catequesis anteriors hem reflexionat sobre el gran misteri de la misericòrdia de Déu. Hem meditat sobre la manera d'actuar del Pare a l'Antic Testament i després, a través de les narracions evangèliques, hem vist com Jesús, en les seves paraules i en els seus gestos, és l'encarnació de la Misericòrdia. Ell, per la seva part, ha ensenyat als seus deixebles: «Sigueu misericordiosos com el vostre Pare» (Lc 6,36). És un compromís que requereix el coneixement i l'acció de cada cristià.

Així, com podem ser testimonis de misericòrdia? El Senyor ens indica un camí molt més simple,

fet de petits gestos que, això no obstant, davant els seus ulls tenen un gran valor, fins al punt que ens ha dit que sobre aquests gestos serem jutjats. En efecte, una de les pàgines més boniques de l'Evangeli de Mateu ens mostra l'ensenyament que podem considerar d'alguna manera com el «testament de Jesús» per part de l'evangelista, que va experimentar directament damunt seu l'acció de la Misericòrdia. Jesús diu que cada vegada que donem menjar a qui té fam i beure a qui té set, vestim una persona despallada i acollim el foraster, visitem un malalt o un presoner, ho fem a Ell (cf. Mt 25,31-46).

L'Església ha anomenat aquests gestos «obres de misericòrdia corporals», perquè socorren les persones en les seves necessitats materials.

A més, hi ha set obres de misericòrdia més anomenades «espirituals», que afecten altres exigències igualment importants, sobretot avui, perquè toquen l'esfera íntima de les persona i sovint són les que fan patir més.

Les obres de misericòrdia desporten en nosaltres l'exigència i la capacitat de fer viva i laboriosa la fe amb la caritat.

(Dimecres, 12 d'octubre de 2016.)

Any Sant de la Misericòrdia: punt i seguit

El 13 de novembre es cloïa l'Any Sant de la Misericòrdia en l'àmbit diocesà, com a la resta de bisbats de tota l'Església. A Sant Feliu de Llobregat la celebració va tenir lloc a la Catedral de Sant Llorenç, amb una eucaristia presidida pel bisbe Agustí i concelebrada per nombrosos preveres de la diòcesi. També eren presents un bon grup dels diaques diocesans, religiosos i religioses, entre els quals dos dels tres missioners de la misericòrdia: el P. Ramon Olomí, cmf, i el P. Josep Roca, sf, donat que el P. Bernabé Dalmau, osb, era a Roma.

La participació dels fidels va ser nombrosa, omplint el temple, amb representants de cada arxiprestat. Al principi de la celebració, el vicari general, Mn. Jaume Berdoy, va llegir una valoració de l'Any Sant, mirant d'evidenciar el camí recorregut durant aquest any de gràcia, des que el 13 de desembre de l'any passat es va obrir la Porta de la Misericòrdia de la Catedral de Sant Llorenç, simbolitzant l'inici del Jubileu a la diòcesi.

Tots els detalls de la celebració litúrgica van ser molt curats, destacant la participació dels seminaristes de la diòcesi, que van animar els cants,

mentre que els membres del Consell Pastoral Diocesà van llegir les pregàries i presentar les ofrenes.

Donada la coincidència amb la Jornada de Germanor, el nou ecònom diocesà va motivar la participació a la col·lecta de la missa, destinada a les necessitats de l'Església diocesana.

El final de la celebració va ser el cant del *Magnificat*, com a expressió d'agraïment i de lloança a Déu pels dons rebuts durant aquest any.

Els fruits

Sovint necessitem elements mesurables per fer una valoració. Però avaluar es pot fer tant quantitativament com qualitativa. El primer fruit de l'Any Jubilar a la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat considerem que és **el personal, el que passa a l'interior de cada persona**. La misericòrdia s'ha arrelat més al cor de preveres, diaques, religiosos/es i laics com a actitud vital i constituent de la nostra fe.

Un espai i un moment en el qual s'ha posat de manifest aquest aniré nou a la vida diocesana ha estat l'àmbit de les **celebracions litúrgiques**. Molts fidels han participat en pelegrinatges jubilars per creuar les portes santes de la catedral i de Montserrat, i també d'altres temples jubilars en altres diòcesis. Això, i el servei dels tres **missioners de la misericòrdia**, que han predicat recessos i realitzat xerrades responnent a diverses peticions, han propiciat una experiència personal i comunitària de reconciliació.

A més, el Consell Pastoral Diocesà ha considerat oportú no tant generar un **projecte caritatiu** específic en l'Any Jubilar, sinó **donar recolzament als ja existents**, grans o petits, com a expressió concreta d'amor misericordiós.

125è aniversari de la benedicció de l'església de Sant Esteve Sesrovires

El 13 de novembre, al matí, el temple parroquial de Sant Esteve Sesrovires es va omplir per donar gràcies a Déu per aquesta celebració, a la qual van assistir les autoritats locals, la confraria del Santo Cristo i altres entitats del poble.

A l'homilia, el Bisbe va parlar del paper que té el temple per a la comunitat cristiana que s'hi aplega. A l'hora de l'ofertori es va ballar el Ball de Garlandes, que és un antic ball originari del poble, i els rocieros de Sant Esteve van cantar la *Salve Ro-*

ciera. A més del pa i el vi, es va oferir una maqueta de l'església.

Abans de la benedicció final, un rociero va dedicar una poesia al bisbe Agustí, es van ballar unes sevillanes cantades i els gegants de Sant Esteve van oferir el ram del poble i van fer un petit ball acompanyat de gralles. A continuació, a la plaça Dr. Tarrés, el Bisbe va beneir un cedre, que s'havia plantat a la vigília, i que és l'arbre del 125è aniversari.

Per acabar la diada festiva, al vespre, es va celebrar al temple el Concert d'Aniversari a càrrec de

la Coral de Sant Esteve i la Jove Orquestra del Montserratí, que van interpretar el *Magnificat* de John Rutter.

AGENDA

- ▶ **2n diumenge d'Advent.** 4 de novembre, a les 19 h, eucaristia presidida pel bisbe Agustí a la Catedral de Sant Llorenç.
- ▶ **Lliurament del pali a l'Arquebisbe de Barcelona.** 3 de desembre, 11.30 h, a la catedral de Barcelona. L'arquebisbe Joan Josep Omella presidirà la celebració de l'eucaristia, on li serà imposat el pal·li, signe del seu servei com a Arquebisbe, de mans del Nunci del Vaticà a Espanya.
- ▶ **Dinar de Nadal de l'Hospitalitat de Lourdes.** L'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa celebrarà el seu tradicional Dinar de Nadal el proper diumenge 18 de desembre de 2016. Per a més informació i inscripcions, truqueu al tel. 934 874 009 (de 16.30 a 20 h).»

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

28. ■ Dilluns (litúrgia de les hores: 1a setmana) [Is 2,1-5 (o bé, com que es va llegir ahir: Is 4,2-6) / SI 121 / Mt 8,5-11]. Sant Ruf, màrtir; sant Mansuet, bisbe i màrtir; sant Jaume de Marchia, prevere franciscà; santa Caterina Labouré, vg. paüla.

29. ■ Dimarts [Is 11,1-10 / SI 71 / Lc 10,21-24]. Sant Sadurní, Serni o Cerní, bisbe de Tolosa de Llenguadoc i màrtir; sant Demetri, màrtir.

30. ■ Dimecres [Rm 10,9-18 / SI 18 / Mt 4,18-22]. Sant Andreu, apòstol de Betsaida, deixeble del Baptista i germà de Pere; santa Justina, vg. i mr.

DESEMBRE

1. ■ Dijous [Is 26,1-6 / SI 117 / Mt 7,21.24-27]. Sant Eloi, bisbe de Noyon (641-660), patró dels qui treballen els metalls; sants Edmon Campion i Robert Southwell, preveres, i beats Roger Filock, Robert Middleton i companys, màrtirs (jesuïtes); sant Naüm, profeta (s. vii aC); sta. Natàlia, mr., esposa de sant Adrià.

2. ■ Divendres [Is 29,17-24 / SI 26 / Mt 9,27-31]. St. Silvà, bisbe; sta. Bibiana, vg. i mr. (s. iv); sta. Elisa, vg.; beata M. Àngela Astorch (1592-1665), vg. caputxina, de Barcelona.

3. □ Dissabte [Is 30,19-21.23-26 / SI 146 / Mt 9,35-10,1.6-8].

Sant Francesc Xavier (1506-1552), prev. jesuïta navarrès, apòstol de l'Índia, patró de les missions i dels turistes; sant Cassià, mr.; sant Sofonies, profeta (s. vii aC); santa Margina, mr.

4. ■ Diumenge vinent, II d'Advent (litúrgia de les hores: 2a setmana) [Is 11,1-10 / SI 71 / Rm 15,4-9 / Mt 3,1-12]. Sant Joan Damascè (s. vii-viii), prevere de la Laura de Sant Sabas i doctor de l'Església; santa Bàrbara, verge i màrtir d'Orient, patrona del ram dels carburants i dels artificers, i també dels miners, invocada contra els llamps; sant Bernat, bisbe de Parma, cardenal; santa Ada, verge.

Diuenge I d'Advent

COMENTARI

Avui tenim la salvació més a prop nostre

Un projecte sense perspectiva d'èxit no pot anar bé! No podem col·laborar a construir el Regne de Déu si ens manca la fe de què *als darrers temps s'alçarà ferma la muntanya del Temple del Senyor al cim de les muntanyes*.

L'oracle de salvació il·lumina el destí final de la humanitat amb victòria no d'uns sobre altres sinó que, agermanades, *totes les nacions hi afluiran*; i no forçades des de fora sinó dient: *Pugem a la muntanya del Senyor perquè ens ensenyi els seus camins fent-nos canviar les armes (espases) en eines de treball (relles)*.

Rm 13,8-10 ha recapitulat els deures del cristià en l'amor; els v. 11-14 marquen l'horitzó sota el qual som cridats a guiar la vida valorant el temps present com oportunitat (*kairós*) en la nostra Història de la Salvació.

Despullem-nos de les obres de la fosca: el «vestit» indica el que veig de l'altre: és a dir, l'actitud mostrada en les obres.

Revestir-se de la llum és tenir actituds segons Crist, que és *la llum del món* (Jn 8,12).

La 2a part (24,36s) del darrer discurs de Jesús (24,3-25,46) en què Mt estructura l'evangeli comença responnent a la pregunta sobre *quan passarà això i quin serà el senyal de la teva vinguda i de la fi del món* (v. 3)

D'aquell dia i d'aquella hora ningú no en sap res: ni els àngels del cel (com a missatgers del cel) *ni el Fill* (en la seva missió de Revelador de Déu) *sinó tan sols el Pare*.

La ignorància sobre el «quan?» es combina amb la certesa del «fet». Per això l'Advent és oportunitat: quan es desaprofita com *als dies de Noè* en què *no s'havien adonat de res*, resulta que *el diluvi se'ls endugué tots*.

Estiguen a punt, amb moral de victòria: *el Fill de l'home vindrà a l'hora menys pensada*.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 2,1-5)

Paraules revelades a Isaïes, fill d'Amós, sobre Judà i Jerusalem. Als darrers temps s'alçarà ferma la muntanya del temple del Senyor al cim de les muntanyes i per damunt dels turons. Totes les nacions hi afluiran, hi aniran tots els pobles dient: «Veni, pugem a la muntanya del Senyor, al temple del Déu de Jacob, que ens ensenyi els seus camins i seguim les seves rutes; perquè de Sió en surt l'ensenyament, de Jerusalem, l'oracle del Senyor.» Ell posarà pau entre les nacions i apaivagarà tots els pobles, forjaran relles de les seves espases i falçs de les seves llances. Cap nació no empunyarà l'espasa contra una altra, ni s'entrenaran mai més a fer la guerra. Casa de Jacob, veniu, caminem a la llum del Senyor.

▶ Salm responsorial (121)

R. *Quina alegria quan em van dir: «Anem a la casa del Senyor.»*

Quina alegria quan em van dir: / «Anem a la casa del Senyor.» / Ja han arribat els nostres peus al teu llinard, Jerusalem. R.

És allà que pugem les tribus, les tribus del Senyor. / A complir l'aliança d'Israel, / a lloar el nom del Senyor. / Allí hi ha els tribunals de justícia, / els tribunals del palau de David. R.

Augureu la pau a Jerusalem: / Que visquin segurs els qui t'estimen, / que sigui inviolable la pau dels teus murs, / la quietud dels teus merlets. R.

Per amor dels meus germans i amics, deixeu-me dir: / «Que hi hagi pau dintre teu.» / Per la casa del Senyor, el nostre Déu, / et desitjo la felicitat. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 13,11-14a)

Germans, siguem conscients dels moments que vivim. Prou de dormir; ja és hora d'aixecar-nos. Avui tenim la salvació més a prop nostre que quan vam abraçar la fe. S'acaba la nit i el dia s'acosta. Despullem-nos de les obres pròpies de la fosca, revestim-nos l'armadura del combat a plena llum. Comportem-nos dignament com a ple dia. Fora l'abús de menjar i beure, fora els plaers i les impureses, fora les renyines i les enveges. Que el vostre vestit sigui Jesucrist, el Senyor.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 24,37-44)

En aquell temps, deia Jesús als seus deixebles: «Quan vindrà el Fill de l'home passarà com en temps de Noè. Els dies abans del diluvi tothom continuava menjant i bevent i casant-se, fins que Noè hagué entrat a l'arca. No s'havien adonat de res quan els sorprengué el diluvi i se'ls endugué tots. Igual passarà en l'adveniment del Fill de l'home. Si hi hagués llavors dos homes plegats al camp, potser l'un fóra pres i l'altre deixat; si hi hagués dues dones molent plegades, potser l'una fóra presa i l'altra deixada. Vetlleu, doncs, perquè no sabeu quin dia vindrà el vostre Senyor. Estigueu-ne segurs: si el cap de casa hagués previst l'hora de la nit que el lladre vindria, no s'hauria adormit ni hauria permès que li entressin a casa. Estigueu a punt també vosaltres, que el Fill de l'home vindrà a l'hora menys pensada.»

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 2,1-5)

Visión de Isaías, hijo de Amós, acerca de Judá y de Jerusalén: Al final de los días estará firme el monte de la casa del Señor en la cima de los montes, encumbrado sobre las montañas. Hacia él confluirán los gentiles, caminarán pueblos numerosos. Dirán: «Venid, subamos al monte del Señor, a la casa del Dios de Jacob: él nos instruirá en sus caminos y marcharemos por sus sendas; porque de Sión saldrá la ley, de Jerusalén la palabra del Señor.» Será el árbitro de las naciones, el juez de pueblos numerosos. De las espadas forjarán arados, de las lanzas, podaderas. No alzará la espada pueblo contra pueblo, no se adiestrarán para la guerra. Casa de Jacob, ven, caminemos a la luz del Señor.

▶ Salmo responsorial (121)

R. *Vamos alegres a la casa del Señor.*

¡Qué alegría cuando me dijeron: / «Vamos a la casa del Señor!» / Ya están pisando nuestros pies / tus umbrales, Jerusalén. R.

Allá suben las tribus, las tribus del Señor, / según la costumbre de Israel, / a celebrar el nombre del Señor; / en ella están los tribunales de justicia, / en el palacio de David. R.

Desead la paz a Jerusalén: / «Vivan seguros los que te aman, / haya paz dentro de tus muros, / seguridad en tus palacios». R.

Por mis hermanos y compañeros, / voy a decir: «La paz contigo». / Por la casa del Señor, nuestro Dios, / te deseo todo bien. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rm 13,11-14)

Hermanos: Daos cuenta del momento en que vivís; ya es hora de despertaros del sueño, porque ahora nuestra salvación está más cerca que cuando empezamos a creer. La noche está avanzada, el día se echa encima: dejemos las actividades de las tinieblas y pertrechémonos con las armas de la luz. Conduzcámonos como en pleno día, con dignidad. Nada de comilonas ni borracheras, nada de lujuria ni desenfreno, nada de riñas ni pendencies. Vestíos del Señor Jesucristo.

▶ Lectura del santo evangelio según San Mateo (Mt 24,37-44)

En aquel tiempo dijo Jesús a sus discípulos: Cuando venga el Hijo de hombre, pasará como en tiempo de Noé. Antes del diluvio, la gente comía y bebía y se casaba, hasta el día en que Noé entró en el arca; y cuando menos lo esperaban llegó el diluvio y se los llevó a todos; lo mismo sucederá cuando venga el Hijo del hombre: Dos hombres estarán en el campo: a uno se lo llevarán y a otro lo dejarán; dos mujeres estarán moliendo: a una se la llevarán y a otra la dejarán. Por lo tanto, estad en vela, porque no sabéis qué día vendrá vuestro Señor. Comprended que si supiera el dueño de casa a qué hora de la noche viene el ladrón estaría en vela y no dejaría abrir un boquete en su casa. Por eso, estad también vosotros preparados, porque a la hora que menos penséis viene el Hijo del hombre.